

Υδροπονία: Οικονομία νερού

/ [Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown

Τα λαχανικά θεωρούνται από τις πιο υδροβόρες καλλιέργειες. Σε υπαίθρια καλλιέργεια τομάτας το νερό που απαιτείται είναι περίπου 60 λίτρα ανά κιλό καρπού. Σε ανοικτό υδροπονικό σύστημα η ποσότητα του νερού μειώνεται στα 20 λίτρα. Σε κλειστό σύστημα μειώνεται ακόμη περισσότερο, στα 15 λίτρα.

Η Υδροπονία είναι μία σημαντική τεχνολογία καλλιέργειας, αφού οι ρίζες των φυτών αναπτύσσονται είτε σε υδατικό διάλυμα ανόργανων θρεπτικών στοιχείων είτε σε στερεά πορώδη υποστρώματα και αρδεύονται μόνο με θρεπτικό διάλυμα.

Μεταξύ των πλεονεκτημάτων της είναι:

- ▶▶ η βελτιστοποίηση του ελέγχου των συνθηκών αναπτύξεως των φυτών
- ▶▶ η μεγάλη αποδοτικότητα της χρήσεως του νερού
- ▶▶ το καθαρό περιβάλλον εργασίας

- ▶▶ οι αυξημένες αποδόσεις με ταυτόχρονη διατήρηση της ποιότητας,
- ▶▶ ο προγραμματισμός της παραγωγής
- ▶▶ η πρωίμιση κ.λπ.

Στην Ελλάδα η υδροπονία εμφανίστηκε ως μέθοδος πριν από περίπου 20 χρόνια, ενώ την τελευταία πενταετία έχουν κατασκευασθεί μεγάλες υδροπονικές μονάδες σε θερμοκήπια, κυρίως στη Βόρεια Ελλάδα. Παράλληλα, έχουν αρχίσει να δημιουργούνται και μικρότερες, από παραγωγούς που διαθέτουν τα προϊόντα τους σε τοπικές αγορές.

Η υδροπονία, παρά το γεγονός ότι εμφανίζεται ως μία δύσκολη μέθοδο καλλιέργειας, με τις κατάλληλες συμβουλές είναι εύκολη ακόμη και για ερασιτεχνική χρήση. Τα προϊόντα που παράγονται αναπτύσσονται και ωριμάζουν ταχύτερα και είναι πολλές φορές καλύτερα από τα συμβατικά, εφόσον τους παρέχονται όλα τα απαραίτητα θρεπτικά στοιχεία.

Στις υδροπονικές καλλιέργειες, τα ανόργανα θρεπτικά στοιχεία που προστίθενται στο νερό αρδεύσεως είναι ακριβώς τα ίδια που υπάρχουν και στο έδαφος. Συνεπώς, τα οργανοληπτικά χαρακτηριστικά (γεύση, άρωμα κλπ.) θα είναι τα ίδια ή ακόμη καλύτερα στα υδροπονικά προϊόντα, λόγω των καλύτερων συνθηκών καλλιέργειας.

Επιπλέον, λόγω της εντοπισμένης θρέψης των φυτών, δίνεται η ευχέρεια της παραγωγής προϊόντων χωρίς την παρουσία ανεπιθύμητων στοιχείων, όπως π.χ. τα βαρέα μέταλλα, τα οποία πιθανόν να υπάρχουν στο έδαφος.

Η θρέψη τους απαιτεί την παρουσία ανόργανων θρεπτικών στοιχείων, τα οποία απορροφώνται, διακινούνται και μεταβολίζονται εντός των φυτικών οργανισμών. Κατά μια άποψη, εάν τα θρεπτικά αυτά στοιχεία προστίθενται μέσω βιολογικών οργανικών ή ανόργανων σκευασμάτων φυτικής ή ζωικής προελεύσεως, τότε τα σκευάσματα αυτά είναι βιολογικά. Συνεπώς, τα προϊόντα που παράγονται με τη χρήση αυτών των σκευασμάτων πιστοποιούνται σαν προϊόντα βιολογικής καλλιέργειας, όταν παράλληλα δεν εφαρμόζονται χημικά φυτοπροστατευτικά προϊόντα.

Παρατήρηση: Το παρόν άρθρο δημοσιεύεται με τη συνεργασία της οικονομικής και αγροτικής εφημερίδας "ΠΑΡΑΓΩΓΗ" (κυκλοφορεί στα περίπτερα κάθε [Σάββατο](#)), <http://www.paragogi.net>